EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 26.6.2013
COM(2013) 449 final

2013/0213 (COD)

Predlog

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o izdajanju elektronskih računov pri javnih naročilih

(Besedilo velja za EGP)

{SWD(2013) 222 final}
{SWD(2013) 223 final}
{SWD(2013) 225 final}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

- **Okvir politike**

Prehod na javno upravo brez papirja, zlasti v čezmejnem okolju, je pomemben cilj za Evropsko unijo in države članice. Izdajanje elektronskih računov je posebej obetavno področje, ki bi lahko pomagalo doseči ta cilj.

Ker so koristi izdajanja elektronskih računov splošno priznane, več držav članic EU (Danska, Avstrija, Švedska in Finska) zahteva predložitev e-računov pri javnih naročilih v celotnem javnem sektorju ali v njegovem delu. Te pobude od spodaj navzgor pa večinoma temeljijo na nacionalnih standardih, ki največkrat niso interoperabilni. Kot taki povečujejo zapletenost in večajo stroške za podjetja, ki želijo sodelovati pri čezmejnih javnih naročilih, s tem pa ustvarjajo ovire za dostop do trga. Končni rezultat tega je, da je izdajanje elektronskih računov v Evropi še vedno zelo omejeno in obsega od 4 do 15 % vseh izmenjanih računov. Pobuda na področju izdajanja elektronskih računov pri javnih naročilih bi preprečila nadaljnjo drobitev notranjega trga in olajšala uvajanje izdajanja elektronskih računov. Ker javna naročila, ki jih urejajo direktive o javnih naročilih, obsegajo okoli 3,7 % BDP EU, bi javni sektor z izvajanjem pobude, katere namen je odprava ovir za dostop do trga na področju izdajanja elektronskih računov pri javnih naročilih, postal „vodilni trg“ na tem področju in pospešil širšo uporabo elektronskih računov tudi v gospodarstvu.

V zadnjih nekaj letih so številni akterji pozivali k ukrepom na evropski ravni, da bi spodbudili trg izdajanja elektronskih računov v vsej EU, zlasti za račune, ki si jih izmenjujejo države. Komisija je v sporočilu „Izkoriščanje prednosti elektronskega izdajanja računov v Evropi“ (COM(2010) 712) pozvala, naj postane izdajanje elektronskih računov do leta 2020 prevladujoči način izdajanja računov v EU. Evropski parlament je v resoluciji iz aprila 2012 pozval, naj postane do leta 2016 izdajanje elektronskih računov obvezno pri javnih naročilih, države članice pa so na neformalnem zasedanju Sveta za konkurenco februarja 2012 in v sklepih Evropskega sveta iz junija 2012 pozvale, naj se sprejmejo ukrepi, ki bodo spodbujali izdajanje elektronskih računov. Zato je videti, da je čas, da se izvede predlagana pobuda o izdajanju elektronskih računov pri javnih naročilih in da se dejansko odpravijo ovire za dostop do trga, ki jih povzroča nezadostna interoperabilnost izdajanja elektronskih računov.

Predlog na tem področju bi tudi dopolnil posodabljanje pravil EU o javnih naročilih, ki pravkar poteka in je ključni ukrep v okviru Akta za enotni trg I, zlasti glede predlogov o popolnem prehodu na elektronsko javno naročanje. Komisija meni, da so ukrepi, ki spodbujajo uvajanje izdajanja elektronskih računov pri javnih naročilih prednostna naloga. To se kaže v tem, da je bila pobuda o izdajanju elektronskih računov pri javnih naročilih vključena v Akt za enotni trg II kot eden od ključnih ukrepov.

- **Povezava z vprašanji glede standardizacije**

Predlog predvideva, da naj bi ustrezni evropski organ za standardizacijo, ki je v tem primeru Evropski odbor za standardizacijo (CEN), pripravil nov evropski standard izdajanja elektronskih računov. To bo narejeno na podlagi pooblastila Evropske komisije, ki bo pripravljeno pozneje. Pooblastilo bo vsebovalo seznam minimalnih zahtev, ki jih bo moral vsebovati standard. Delo bo nato opravljeno v skladu z določbami Uredbe (EU) št. 1025/2012.

2. REZULTATI POSVETOVANJ Z ZAINTERESIRANIMI STRANMI IN OCENA UČINKA

- **Posvetovanja z zainteresiranimi stranmi**

Vsebina tega predloga temelji na obsežnih posvetovanjih z deležniki. V Bruslju sta bila dva sestanka (26. septembra 2012 in 7. marca 2013) evropskega foruma več zainteresiranih strani (EMSF), ki sta bila pomembna za razpravo o glavnih elementih morebitne pobude EU o izdajanju elektronskih računov pri javnih naročilih. Gradivo za razpravo štirih skupin dejavnosti EMSF je vsebovalo praktične povratne informacije, ki so jih pripravili predstavniki nacionalnih forumov več zainteresiranih strani in izvajalcev, na primer ponudniki storitev in podjetja. Poleg tega so člani EMSF odgovarjali na vprašalnik, s katerim naj bi zbrali podatke o obstoječih sistemih izdajanja elektronskih računov in njihovi učinkovitosti ter stroških in koristih. Zbranih je bilo 20 odgovorov (19 od nacionalnih forumov in eden od organa za standardizacijo), ki so bili tudi široko uporabljeni v oceni učinka.

Na sestanku 19. septembra 2012 je bila vsebina pobude predstavljena svetovalnemu odboru za javna naročila (ACPC), ki ga sestavljajo predstavniki držav članic, nato pa je o njej potekala razprava. Sklicanih je bilo tudi več neformalnih dvostranskih srečanj s predstavniki več panožnih združenj, med drugim Evropskega združenja ponudnikov storitev izdajanja elektronskih računov (European E-invoicing Service Providers Association – EESPA), Konfederacije evropskih gospodarskih združenj Business Europe in Evropskega združenja obrti, malih in srednje velikih podjetij (UEAPME).

Od 22. oktobra 2012 do 14. januarja 2013 je potekalo spletno posvetovanje prek orodja za interaktivno oblikovanje politik, katerega namen je bil zbrati podatke o trenutni uporabi izdajanja elektronskih računov in mnenja o morebitni pobudi EU na tem področju. Javni odziv na posvetovanje je bil zelo pozitiven, saj je bilo zbranih več kakor 700 odgovorov.

Različna posvetovanja z zainteresiranimi stranmi so Komisiji zagotovila dober pregled nad mnenji različnih deležnikov.

- **Ocena učinka**

Ocena učinka je bila odboru za oceno učinka predložena februarja 2013. Na sestanku 20. marca 2013 je odbor za oceno učinka izpostavil več vprašanj, ki bi jih bilo treba po njegovem mnenju nadalje obravnavati, in zahteval ponovno predložitev ocene učinka.

Spremenjena ocena učinka je bila odboru znova predložena 19. aprila 2013. Glavne spremembe zaradi mnenja odbora za oceno učinka so zadevale natančnejšo opredelitev problema ter analizo subsidiarnosti in sorazmernosti, izboljšave analize učinka ter boljšo predstavitev stališč deležnikov.

Odbor za oceno učinka je 8. maja 2013 izdal pozitivno mnenje.

Po preučitvi petih različnih možnosti je zaključil, da je najprimernejša rešitev določiti, da morajo javni naročniki in naročniki od določenega datuma začeti sprejemati elektronske račune, skladne z novim skupim evropskim standardom izdajanja računov. To bi pomagalo odpraviti razdrobljenost, ki je posledica sedanjih različnih nacionalnih sistemov izdajanja elektronskih računov, in zagotovilo celovitost notranjega trga. Izbrani pristop bi združeval močno spodbudo obveznosti zagotavljati interoperabilnost na področju izdajanja elektronskih računov pri javnih naročilih s prožnejšim pristopom glede izbire najprimernejšega načina zagotavljanja uporabe izdajanja elektronskih računov.

Končno poročilo o oceni učinka in povzetek sta objavljena skupaj s tem predlogom.

3. PRAVNI ELEMENTI PREDLOGA

- **Pravna podlaga**

Predlog temelji na členu 114 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU). Predlog odpravlja ovire za dostop do trga pri čezmejnih javnih naročilih in trgovinske ovire tako, da določa oblikovanje skupnega evropskega standarda in nalaga državam članicam, da zagotovijo, da javni naročniki in naročniki ne bodo zavrnili sprejemanja elektronskih računov, skladnih z navedenim evropskim standardom. S tem bo predlog izboljšal pogoje za delovanje notranjega trga.

- **Načelo subsidiarnosti**

Unija lahko v skladu z načelom subsidiarnosti ukrepa le, če in kolikor države članice ne morejo zadovoljivo doseči ciljev predlaganih ukrepov, ampak jih je lažje doseči na ravni EU. Ukrepi EU so iz spodaj podrobneje pojasnjenih razlogov potrebni, da se odpravijo tržne in trgovinske ovire, ki so posledica obstoja različnih nacionalnih pravil in standardov, ter da se zagotovi interoperabilnost. Zato je predlog v skladu z načelom subsidiarnosti. Število obstoječih standardov, zahtev in rešitev je še vedno zelo veliko in videti je, da sistemi izdajanja elektronskih računov postajajo bolj, in ne manj, vezani na državne meje. Pobude držav članic od spodaj navzgor so še povečale težavo glede interoperabilnosti, saj se je na trgu pojavilo še več standardov izdajanja elektronskih računov, zaradi česar se večajo stroški, zagotavljanje interoperabilnosti pa postaja vedno bolj zapleteno. Zato ukrepi, ki so jih sprejele države članice, ne zadostujejo, da bi zagotovili interoperabilnost izdajanja elektronskih računov pri čezmejnih javnih naročilih.

Ukrep na ravni EU je utemeljen zaradi nadnacionalne narave problema nezadostne interoperabilnosti med nacionalnimi (in lastniškimi) sistemi izdajanja elektronskih računov. Glede na čezmejno naravo transakcij na področju javnih naročil, ki jih urejajo direktive o javnih naročilih, in odsotnost smiselnih rezultatov prizadevanj nekaterih držav članic, da bi rešile težave na področju interoperabilnosti, je videti, da je ukrepanje EU na področju izdajanja elektronskih računov pri javnih naročilih edini način, da se ukrepi držav članic uskladijo ter da se prepreči nadaljnja drobitev notranjega trga. Poleg tega lahko v razpravi o interoperabilnosti le EU ukrepa kot nepristranski razsodnik in objektivno priporoči najboljši pristop, da se odpravijo tržne ovire.

Ni videti, da se bo brez ukrepanja na ravni EU sedanje stanje na področju izdajanja elektronskih računov pri javnih naročilih v bližnji prihodnosti spremenilo ali izboljšalo.

- **Načelo sorazmernosti**

Predlog je skladen z načelom sorazmernosti, ker ne presega okvira, ki je potreben za dosego cilja, da se zagotovi pravilno delovanje notranjega trga.

V oceni učinka so bile ocenjene različne politične možnosti, ki kažejo, da je najboljša možnost najprimernejša tudi z vidika sorazmernosti – izbrani pristop bi združeval močno spodbudo obveznosti zagotavljati interoperabilnost na področju izdajanja elektronskih računov pri javnih naročilih s prožnejšim pristopom glede izbire najprimernejšega načina zagotavljanja uporabe samega izdajanja elektronskih računov.

- **Izbira instrumentov**

Izbira pravne oblike zakonodajnega predloga Komisije je odvisna od izbrane pravne podlage in od vsebine predloga. Kot je bilo že navedeno, je člen 114 PDEU ustrezna pravna podlaga tega predloga. Navedeni člen načeloma dopušča možnost, da je lahko pravna oblika predloga direktiva ali uredba. Ker pa se lahko cilj predloga doseže tako, da se državam članicam določi

obveznost, da dosežejo rezultat, dopusti pa se jim, da izberejo obliko in načine za dosego rezultata, je direktiva najprimernejša oblika.

- **Ukrepi za prenos in obrazložitveni dokumenti**

Za prenos te direktive in zato, da se javnim naročnikom in naročnikom dejansko omogoči njena uporaba, bodo verjetno potrebni nacionalni ukrepi na različnih ravneh (zakonodajni, regulativni, upravni in tehnični). Le države članice lahko razložijo, kako se direktiva prenese s temi različnimi ukrepi in kako ti medsebojno učinkujejo. Zato je treba obvestilu o ukrepih za prenos priložiti zadevne obrazložitvene dokumente.

4. PRORAČUNSKE POSLEDICE

Vse proračunske posledice, povezane s pripravo evropskega standarda s strani ustrezne evropske organizacije za standardizacijo, so že zajete v določbah Uredbe (EU) št. 1025/2012. Ta predlog nima dodatnih finančnih posledic, ki bi presegale sredstva, ki so že bila dodeljena ukrepom za standardizacijo v sedanjem in prihodnjem večletnem finančnem okviru.

2013/0213 (COD)

Predlog

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o izdajanju elektronskih računov pri javnih naročilih

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije, zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po predložitvi osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora[1],

ob upoštevanju mnenja Odbora regij[2],

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom, ob upoštevanju naslednjega:

ob upoštevanju naslednjega:

(1) V državah članicah obstajajo in se trenutno uporabljajo številni svetovni, nacionalni, regionalni in lastniški standardi elektronskih računov. Nobeden od njih ne prevladuje in večinoma niso interoperabilni.

(2) Ker ni skupnega standarda, se države članice pri spodbujanju uporabe elektronskih računov pri javnih naročilih ali pri določanju, da ta postane obvezna, odločajo, da bodo razvile svoje lastne tehnične rešitve na podlagi ločenih nacionalnih standardov. Zato v državah članicah narašča število različnih standardov, ki se uporabljajo hkrati, in verjetno bo v prihodnje še naprej naraščalo.

(3) Številčnost standardov, ki niso interoperabilni, povzroča pretirano zapletenost, pravno negotovost in dodatne stroške poslovanja gospodarskim subjektom, ki uporabljajo elektronske račune med državami članicami. Gospodarski subjekti, ki želijo opravljati dejavnosti na področju čezmejnih javnih naročil, se morajo pogosto usklajevati z novimi standardi izdajanja elektronskih računov ob vsakem vstopu na nov trg. Z odvračanjem gospodarskih subjektov od opravljanja dejavnosti na področju čezmejnih javnih naročil različne zakonske in tehnične zahteve v zvezi z elektronskimi računi ovirajo dostop do trga pri čezmejnih javnih naročilih in trgovino. Ovirane so temeljne svoboščine, kar neposredno vpliva na delovanje notranjega trga.

(4) Navedene ovire za trgovino znotraj Unije se bodo v prihodnje verjetno še povečevale, ker bo razvitih še več nacionalnih in lastniških standardov, ki ne bodo interoperabilni, ter ker uporaba elektronskih računov pri javnih naročilih narašča ali postaja v državah članicah obvezna.

---

[1] UL C, , str. .

[2] UL C, , str. .

(5) Trgovinske ovire, ki so posledica soobstoja različnih pravnih zahtev in tehničnih standardov za elektronske račune ter pomanjkanja interoperabilnosti, bi bilo treba odpraviti ali zmanjšati. Da bi dosegli ta cilj, bi bilo treba razviti skupni evropski standard za semantični podatkovni model osnove elektronskega računa.

(6) Komisija bi morala uporabiti ustrezne določbe Uredbe (EU) št. 1025/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2012 o evropski standardizaciji[3] ter zahtevati od evropske organizacije za standardizacijo, da pripravi osnutek evropskega standarda za semantični podatkovni model osnove elektronskega računa. Komisija bi morala od ustrezne evropske organizacije za standardizacijo zahtevati, da mora biti tak evropski standard tehnološko nevtralen, da se prepreči izkrivljanje konkurence. Ker lahko elektronski računi vsebujejo osebne podatke, bi morala Komisija tudi zahtevati, da mora tak standard zagotavljati varstvo osebnih podatkov v skladu z Direktivo 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov[4]. Poleg teh minimalnih zahtev bi morala Komisija v svoji zahtevi ustrezni evropski organizaciji za standardizacijo določiti nadaljnje zahteve glede vsebine takega evropskega standarda in rok za njegovo sprejetje.

(7) Evropski standard za semantični podatkovni model osnove elektronskega računa bi moral temeljiti na obstoječih specifikacijah, vključno zlasti s tistimi, ki so jih razvile evropske ali mednarodne organizacije, kot so CEN (CWA 16356 in CWA 16562), ISO (finančni račun na podlagi metodologije ISO 20022) in UN/CEFACT (CII, verzija 2.0). Elektronski podpisi ne bi smeli biti potrebni. Tak evropski standard bi moral opredeliti semantične podatkovne elemente, ki se nanašajo zlasti na dodatne podatke o prodajalcu in kupcu, identifikatorje procesa, podatke o računu, podatke o postavki računa, podatke o dobavi oziroma izvedbi ter podatke in pogoje plačila. Moral bi biti tudi skladen z obstoječimi standardi za plačila, da bi omogočal avtomatsko obdelavo plačil.

(8) Če evropski standard, ki ga pripravi ustrezni organ za standardizacijo, izpolnjuje zahteve, določene v zahtevi Komisije, bi se morali sklici na tak evropski standard objaviti v Uradnem listu Evropske unije.

(9) Javni naročniki in naročniki ne bi smeli zavrniti sprejetja elektronskih računov, ki so skladni s takim skupnim evropskim standardom, zaradi neskladnosti z drugimi tehničnimi zahtevami (npr. posebnimi nacionalnimi ali panožnimi zahtevami).

(10) Direktiva bi se morala uporabljati za elektronske račune, ki jih prejmejo javni naročniki in naročniki ter so izdani na podlagi izvajanja pogodb, dodeljenih v skladu z Direktivo [ki nadomešča Direktivo 2004/18/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 31. marca 2004 o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil gradenj, blaga in storitev[5]], Direktivo [ki nadomešča Direktivo 2004/17/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 31. marca 2004 o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil naročnikov v vodnem, energetskem in transportnem sektorju ter sektorju poštnih storitev[6]], ali Direktivo 2009/81/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o usklajevanju postopkov za oddajo nekaterih naročil gradenj, blaga in

[3] UL L 316, 14.11.2012, str. 12.
[4] UL L 281, 23.11.1995, str. 31.
[5] UL L 134, 30.4.2004, str. 114.
[6] UL L 134, 30.4.2004, str. 1.

storitev, ki jih oddajo naročniki na področju obrambe in varnosti, ter spremembi direktiv 2004/17/ES in 2004/18/ES[7].

(11) Cilj interoperabilnosti je omogočiti, da se informacije navajajo in obdelujejo dosledno v vseh poslovnih sistemih, ne glede na tehnologijo, uporabo ali platformo. Popolna interoperabilnost obsega interoperabilnosti vsebine (semantična), oblike (sintaktična) in prenosa. Semantična interoperabilnost pomeni, da se ohrani točen pomen izmenjanih podatkov ter se ti pravilno in nedvoumno razumejo, ne glede na to, kako so fizično navedeni ali poslani.

(12) Z zagotovitvijo semantične interoperabilnosti in izboljšanjem pravne varnosti bo ta direktiva spodbujala tudi uvajanje izdajanja elektronskih računov pri javnih naročilih, s tem pa državam članicam, javnim naročnikom in naročnikom ter gospodarskim subjektom omogočala znatne koristi z vidika prihrankov, vpliva na okolje in zmanjševanja upravne obremenitve.

(13) Evropski svet je v sklepih z dne 28. in 29. junija 2012 izjavil, da bi bilo treba dati prednost ukrepom, namenjenim nadaljnjemu razvoju čezmejne spletne trgovine, vključno z olajšanjem prehoda na izdajanje elektronskih računov.

(14) Evropski parlament je v resoluciji z dne 20. aprila 2012 izpostavil razdrobljenost trga, ki je posledica nacionalnih pravil o izdajanju elektronskih računov, poudaril znatne koristi, ki jih ponuja izdajanje elektronskih računov, ter izpostavil pomen pravne varnosti, jasnega tehničnega okolja ter odprtih in interoperabilnih rešitev za izdajanje elektronskih računov na podlagi skupnih pravnih zahtev, poslovnih procesov in tehničnih standardov. Zaradi teh razlogov je pozval, naj postane izdajanje elektronskih računov pri javnih naročilih do leta 2016 obvezno.

(15) Evropski forum več zainteresiranih strani o elektronskem izdajanju računov, ustanovljen s Sklepom Komisije z dne 2. novembra 2010[8], je [mesec] 2013 sprejel Priporočilo o interoperabilnosti izdajanja elektronskih računov z uporabo semantičnega podatkovnega modela.

(16) Ker bodo lahko javni naročniki in naročniki sprejemali elektronske račune, ki bodo poleg skupnega evropskega standarda skladni tudi z drugimi standardi, in če v nacionalni zakonodaji ni določeno drugače, tudi račune na papirju, ta direktiva ne nalaga nobenih dodatnih stroškov ali obremenitev podjetjem, vključno z mikropodjetji ter malimi in srednje velikimi podjetji v smislu Priporočila Komisije 2003/361/ES z dne 6. maja 2003 o opredelitvi mikro, malih in srednje velikih podjetij[9].

(17) Pravila o izdajanju elektronskih računov so že v Direktivi Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost[10]. Treba bi bilo zagotoviti, da določbe te direktive ne vplivajo na pogoje za izdajo in sprejetje elektronskih računov za namene DDV.

(18) Da se javnim naročnikom in naročnikom omogoči sprejetje tehničnih ukrepov, ki bodo po določitvi evropskega standarda potrebni za uskladitev z določbami te direktive, je upravičen 48-mesečni rok za prenos.

(19) Ker države članice ne morejo ustrezno uresničiti ciljev, tj. odpraviti tržnih in trgovinskih ovir, ki so nastale zaradi različnih nacionalnih pravil in standardov, ter

---

7 UL L 216, 20.8.2009, str. 76.
8 UL C 326, 3.12.2010, str. 13.
9 UL L 124, 20.5.2003, str. 36.
10 UL L 347, 11.12.2006, str. 1.

zagotoviti interoperabilnost, in ker je te cilje mogoče bolje doseči na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti, kot je določeno v členu 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za dosego teh ciljev.

(20) Države članice so se v skladu s Skupnimi političnimi izjavami z dne 28. septembra 2011 držav članic in Komisije o obrazložitvenih dokumentih[11] zavezale, da bodo v utemeljenih primerih uradnemu obvestilu o svojih ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, ki bodo pojasnjevali razmerje med sestavnimi deli direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je posredovanje takih dokumentov v primeru te direktive upravičeno –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1
Področje uporabe

Ta direktiva se uporablja za elektronske račune, izdane na podlagi izvajanja pogodb, dodeljenih v skladu z Direktivo [ki nadomešča Direktivo 2004/18/ES], Direktivo [ki nadomešča Direktivo 2004/17/ES] ali Direktivo 2009/81/ES.

Člen 2
Opredelitev pojmov

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

(1) „elektronski račun“ je račun, ki je bil izdan in prejet v kateri koli elektronski obliki;

(2) „semantični podatkovni model“ je strukturiran in logično medsebojno povezan niz pogojev in pomenov, ki določajo vsebino, izmenjano na elektronskih računih;

(3) „osnova elektronskega računa“ je podniz podatkov na elektronskem računu, ki je nujen, da se zagotovi čezmejna interoperabilnost, vključno s potrebnimi podatki, da se zagotovi skladnost z zakonodajo;

(4) „javni naročniki“ so naročniki, opredeljeni v členu [2] Direktive [ki nadomešča Direktivo 2004/18/ES];

(5) „naročniki“ so naročniki, opredeljeni v členu [4] Direktive [ki nadomešča Direktivo 2004/17/ES];

(6) „evropski standard“ je evropski standard, kakor je opredeljen v členu 2(1) Uredbe (EU) št. 1025/2012.

Člen 3
Določitev evropskega standarda

1. Komisija od ustrezne evropske organizacije za standardizacijo zahteva, da pripravi evropski standard za semantični podatkovni model osnove elektronskega računa.

   Komisija zahteva, da je evropski standard za semantični podatkovni model osnove elektronskega računa tehnološko nevtralen in da zagotavlja varstvo osebnih podatkov v skladu z Direktivo 95/46/ES.

[11] UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

Zahteva se sprejme v skladu s postopkom iz člena 10(1) do (5) Uredbe (EU) št. 1025/2012.

2. Če evropski standard, pripravljen na podlagi zahteve iz odstavka 1, izpolnjuje zahteve, določene v navedeni zahtevi, Komisija objavi sklic na tak evropski standard v Uradnem listu Evropske unije.

Člen 4
Elektronski računi, skladni z evropskim standardom

Države članice zagotovijo, da javni naročniki in naročniki ne zavrnejo sprejetja elektronskih računov, ki so skladni z evropskim standardom, objavljenim v skladu s členom 3(2).

Člen 5
Direktiva 2006/112/ES

Ta direktiva ne posega v določbe Direktive Sveta 2006/112/ES.

Člen 6
Prenos

1. Države članice sprejmejo zakone, predpise in upravne akte, potrebne za uskladitev s to direktivo, najpozneje 48 mesecev po začetku veljavnosti. Komisiji takoj sporočijo besedilo navedenih pravnih aktov.

   Države članice se v sprejetih pravnih aktih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji predložijo besedila temeljnih pravnih aktov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 7
Pregled

Komisija pregleda učinke te direktive na notranjem trgu in na uvajanje izdajanja elektronskih računov pri javnih naročilih ter o tem najpozneje do 30. junija 2023 poroča Evropskemu parlamentu in Svetu. Po potrebi poročilu priloži zakonodajni predlog.

Člen 8
Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 9
Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju,

Za Evropski parlament	*Za Svet*
Predsednik	*Predsednik*